

Arrest

nr. 284 117 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, geboren te K. Y. op [...] 2000.

Op 25 november 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 december 2019 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven. Op dezelfde dag werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 20 februari 2020 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wegens internationale bescherming in Griekenland. In deze beslissing stelde het CGVS wel: *"ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza."*

Op 3 maart 2020 stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde beslissing van het CGVS. Bij arrest nr. 241 108 van 17 september 2020 verwierp de Raad het beroep van verzoeker omdat volgens de Raad verzoeker geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem werd toegekend in Griekenland.

Op 20 november 2020 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 15 januari 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaarde het grondgebied niet te hebben verlaten.

Op 20 april 2021 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het tweede verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven. Op dezelfde dag werd het dossier overgemaakt aan het CGVS.

Op 27 april 2021 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek). Het CGVS stelde hierin wel opnieuw: *"er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."*

Op 7 juli 2021 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in, evenwel was verzoeker afwezig op diens interview van 16 augustus 2021.

Op 3 september 2021 werd verzoeker per aangetekend schrijven in kennis gesteld van het feit dat hij geacht werd afstand te hebben gedaan van het derde verzoek om internationale bescherming.

Op 3 september 2021 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

naam : M.

voornaam : M. K M

geboortedatum : [...]2000

geboorteplaats : K. Y.

nationaliteit : Palestina

In voorkomend geval, ALIAS: [alias]

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum of geldige inreisstempel."

Op 20 september 2021 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 januari 2022 verklaarde het CGVS het verzoek van 20 september 2021 onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 273 494 van 31 mei 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 27 september 2022 diende verzoeker een vijfde verzoek in om internationale bescherming.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet inzake de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker is van Palestijnse origine. Hij werd geboren op 5 september 2000 te K. Y.

Op 5 september 2018 diende verzoeker, samen met zijn broer M. B. K M, Gaza te verlaten.

Verzoeker kwam aan in Griekenland. Verzoeker werd gearresteerd, waarna hij aan een vluchtelingenkamp werd toegewezen nadat zijn vingerafdrukken (onder dwang) werden genomen. Op deze manier werd een asielprocedure aangevat in Griekenland.

Door Griekenland werd in de zomer van 2019 de vluchtelingenstatus toegekend, maar verzoeker kon onmogelijk een menswaardig leven uitbouwen in Griekenland.

De verzoekende partij besloot hierop naar België toe te komen en een verzoek tot internationale bescherming in te dienen op 25 november 2019.

Op 24 februari 2020 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende

partij te weigeren. Zij verzoek tot internationale bescherming werd immers onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Onder punt C - pagina 3 - van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 februari 2020 werd genoteerd als volgt:

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming wrd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 17 september 2020, nadat werd vastgesteld dat verzoeker in Griekenland de vluchtelingenstatus zou hebben verkregen. Het ingediende beroep werd verworpen.

Ook in de beslissing van 27 april 2021 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt benadrukt dat dat verwijdering of terugdrijving van verzoeker naar Palestina het non-refoulementbeginsel schendt.

Het staat derhalve vast dat de verzoekende partij niet kan worden overgebracht naar Palestina.

3. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Palestina). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Palestina ("nationaliteit: Palestina") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving"). Nergens wordt - in het kader van de terugkeerverplichting - vermeld dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en zich, derhalve, niet kan begeven naar Palestina.

Er wordt evenmin uitgesloten dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Palestina, waardoor er een reëel risico is dat de verzoekende partij in een situatie zal terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 23 maart 2020.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM omwille van de toegekende vluchtelingenstatus in Griekenland.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de internationale bescherming die hij heeft verkregen in Griekenland.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de verkregen internationale bescherming in Griekenland geen rekening werd gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

In het enig middel voert verzoeker aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing wordt rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Hij stipt aan dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling noodzaakt een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokkene wordt beoordeeld en waarborgt dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met bepaalde fundamentele rechten. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in die zin hogere rechtsnormen zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker vervolgt met een feitenrelaas waarin hij erkent dat hij door Griekenland in de zomer van 2019 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Hij meent evenwel dat hij daar onmogelijk een menswaardig leven kon uitbouwen. Verzoeker diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in in België, doch op 24 februari 2020 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) dit verzoek. Het CGVS stelde evenwel: *“ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming wordt verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.”* Volgens verzoeker werd deze beslissing bevestigd door de Raad in een arrest van 17 september 2020 en zou het CGVS ook in de beslissing van 27 april 2021 hebben benadrukt dat een verwijdering of terugnijving naar Palestina het non-refoulementbeginsel schendt. Verzoeker stelt aldus dat het vaststaat dat hij niet kan worden overgebracht naar Palestina.

Hij stelt dat de bestreden beslissing als gevolg zou hebben dat hij dient terug te keren naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit. De beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat hij illegaal op het grondgebied verblijft, maar legt eveneens een terugkeerverplichting op. Hij verwijst naar de definitie van “terugkeer” zoals hernomen in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat terugkeer inhoudt dat een derdelander dient terug te keren naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan vrijwillig terugkeert en waar deze wordt gemachtigd en toegelaten tot verblijf. Verzoeker merkt op dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland en zich niet kan begeven naar Palestina, terwijl de bestreden beslissing lijkt te stellen dat hij dient terug te keren naar Palestina. Nu niet wordt uitgesloten dat verzoeker zal worden overgebracht naar Palestina, is er een reëel risico dat hij zal terechtkomen in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM. Nochtans is verweerder op de hoogte van de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het CGVS van 23 maart 2020. Verzoeker vervolgt dat geen individueel en concreet onderzoek is verricht of hij zou terecht komen in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hij acht daarom artikel 3 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

In een laatste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht en wijst hij erop dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over zijn persoonlijke situatie, meer bepaald het feit dat hij internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland. Het enige waarmee de gemachtigde lijkt rekening gehouden te hebben is dat hij geen paspoort bezit met een geldig visum. Uit de motivering kan verzoeker niet begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het nemen van de beslissing, zijnde in de terugkeerverplichting. Nochtans dient de verplichting die voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en herhaalt dat de gegeven motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden zodat een afdoende motivering niet voorhanden is en het doel van de formele motiveringsplicht niet is bereikt.

Beoordeling

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker kan gevolgd worden dat deze bepaling een (gedeeltelijke) omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Deze bepaling luidt immers als volgt: *“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Verzoeker stipt ook terecht aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek vereist waarbij de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten. Immers het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand verwijzen impliciet doch zeker naar respectievelijk artikel 24, 7 (wat betreft het gezins- en familieleven) en 4 (voor wat betreft de gezondheidstoestand) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gaat evenwel niet in op het non-refoulementbeginsel. Verzoeker voert niet aan dat met het hoger belang van het kind, zijn gezinsleven of zijn gezondheidstoestand geen rekening is gehouden, zodat niet kan aangenomen worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in casu geschonden is.

De gemachtigde dient met het non-refoulementbeginsel wel rekening te houden bij het nemen van het bestreden bevel gezien de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat enkel een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet opgelegd worden *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.”*

Er blijkt verder inderdaad dat er geen twijfel over bestaat dat het CGVS herhaaldelijk uitdrukkelijk heeft gepreciseerd, zowel in de beslissing van 20 februari 2020 als in de beslissing van 27 april 2021 dat een verwijdering of teruggedrijving naar het land van verzoeker zijn gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden. Dit gegeven blijkt afdoende uit het administratief dossier en is zowel de gemachtigde als verzoeker bekend. Het blijkt evenwel ook dat deze beslissingen en het arrest van de Raad nr. 241 108 van 17 september 2020 vaststelden dat verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en niet kan aangenomen worden dat een element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar deze lidstaat waar hij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel schendt.

Echter, de Raad volgt in casu niet dat thans een klassiek “terugkeerbesluit” voorligt (in de zin van artikel 3, punt 4 van de Terugkeerrichtlijn), bestaande uit het vaststellen van illegaal verblijf en het opleggen van een terugkeerverplichting (in de zin van artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn). Dit omdat het huidige bevel uitdrukkelijk voorziet dat verzoeker toch terugkeert naar een land binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, als hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven en deze laatste situatie relevant is in verzoeker zijn geval. Beide partijen verwijzen in hun betoog naar artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waarbij “terugkeer” wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn 1) land van herkomst of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of 3) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn. Echter, zowel deze bepaling als artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet hebben enkel terugkeer voor ogen naar derde landen en niet naar een lidstaat. Thans ligt aldus een nationaal bevel voor om het grondgebied te verlaten (zie in die zin ook ten overvloede: Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken over “illegaal verblijvende onderdanen van derde landen die een verblijfsrecht hebben in een andere lidstaat” (of: het Terugkeerhandboek p. 339/104 en 339/105 over artikel 6, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn). Verzoeker bevindt zich immers in de situatie die bedoeld wordt in artikel 6, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van de thans bestreden beslissing blijkt wel dat de draagwijdte niet beperkt blijft tot het vaststellen van het illegaal verblijf van verzoeker, in die zin kan verzoeker wel gevolgd worden.

De Raad kan evenwel niet aannemen dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hij moet terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, zijnde Palestina of dat de bestreden beslissing dit stelt. De bestreden beslissing stelt immers: “wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*”.

Het woord “tenzij” heeft een eliminerende betekenis in die zin dat verzoeker, nu hij beschikt over documenten die vereist zijn om zich naar Griekenland te begeven -althans dit betwist verzoeker niet-, niet meer het grondgebied moet verlaten van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Verder kan de Raad ook niet aannemen dat de gemachtigde voor het nemen van de huidige verwijderingsmaatregel geen individueel en concreet onderzoek heeft verricht of verzoeker terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van de in Griekenland toegekende status van internationale bescherming. Er blijkt immers uit de “evaluatie artikel 74/13”-nota van 3 september 2021 dat de gemachtigde naast een beoordeling aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand ook heeft gemotiveerd: *“Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.”*

Waar verzoeker stelt dat niet wordt uitgesloten dat verzoeker zal worden overgebracht naar Palestina en er een reëel risico bestaat dat hij zal terechtkomen in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM, houdt de bestreden beslissing geen beslissing tot terugleiding in.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet - dat overigens geen betrekking heeft op het non-refoulementbeginsel, of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft in het laatste onderdeel van zijn middel wel een punt dat in de bestreden beslissing zelf niet uitdrukkelijk is vermeld dat hij internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland en dat hij zich specifiek naar Griekenland moet begeven. Er wordt inderdaad niet uitdrukkelijk gewezen op zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland en dat verzoeker zich, derhalve, niet kan begeven naar Palestina. Hij kan uit de bestreden beslissing zelf niet afleiden hoe met artikel 3 van het EVRM is rekening gehouden.

Toch neemt de Raad aan, zoals supra is uiteengezet, dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat verzoeker enkel het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, *“tenzij hij beschikt over de documenten om er zich naar toe te begeven”*. Verzoeker betwist niet dat hij over documenten beschikt om zich naar een land binnen Schengen te begeven. Uit deze zin kan afgeleid worden dat de verplichting om het grondgebied te verlaten in casu niet kan gezien worden als een terugkeerverplichting naar het herkomstland, doch wel als een verplichting om zich te begeven naar het land binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen waarvan hij documenten heeft die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De Raad kan verzoeker volgen dat het mogelijk wenselijk ware geweest dat de gemachtigde uitdrukkelijk in de beslissing motiveerde over de vraag hoe hij met het non-refoulementbeginsel en artikel 3 van het EVRM heeft rekening gehouden en uitdrukkelijk preciseerde dat de terugkeerverplichting in casu enkel naar Griekenland geldt (mutatis mutandis: RvS 19 september 2022, nr. 15.025 (beschikking) *“artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*, RvS 9 juni 2022, nr. 253.942 en RvS 27 december 2022, nr. 255.401). Echter, het kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat dit bestreden bevel met de vermelding *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* moet samen gelezen worden met de eerdere beslissingen van het CGVS van 20 februari 2020 en van 27 april 2021 en het arrest van de Raad nr. 241 108 van 17 september 2020, waarvan de motieven verzoeker gekend zijn, waarin werd vastgesteld dat verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en niet kan aangenomen worden dat een element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar Griekenland, het non-refoulementbeginsel schendt. Uit een samenlezing van de motieven in de thans bestreden beslissing en motieven in de eerdere ontvangen beslissingen van het CGVS en het arrest van de Raad

blijkt aldus dat verzoeker afdoende duidelijk kan begrijpen dat het land van bestemming enkel Griekenland kan zijn.

Het laatste onderdeel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES